תתקכח

א מיי' פרק ג מהל' יו"ט סמג לאוין עה טור או"ח סי' תנז תלח:

כרגלי כל אדם משום דאין לה ממש: **מתני'** בור של יחיד כרגלי היחיד. אין מוליכין את המים אלא כרגלי בעל הבור ומיהו אוקים לה בגמרא במכונסין אבל בנובעין דניידי לא קנו שביתה והרי הן כרגלי הממלא דנהרות המושכין ומעיינות נובעין הרי הן כרגלי כל אדם כלומר כרגלי הממלא: ושל אנשי העיר ברגלי אותה העיר. כרגלי הממלא ראשון של אותה העיר דבירא דשותפי הוא לבני העיר וכיון דבדרבנן יש ברירה נמצא שכשמלא זה ממנו הוברר הדבר שזה היה חלקו המגיעו משעה ראשונה ומיהו אם הממלאה של עיר אחרת אינו מוליך אלא במקום שכל רגלי אותה העיר יכולין לילך: ושל עולי בבל. העשויים לעוברי דרכים באמצע הדרך ועשאום בני הגולה בעלותם מבבל: ברגלי הממלא. מפני שהוא הפקר והפקר נקנה בהגבהה: **ובגמ'** איפליגו רב נחמן ורב ששת בבור של עולי בבל אם מלא ונתן לחברו דרב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו ורב ששת אמר כרגלי הממלא לפי פירוש הנכון קיימא לן כרב ששת דאמר כרגלי הממלא וכמו שכתבתי בחידושי ולפיכך לא הביא הריא"ף ז"ל בהלכה פלוגתא דרב נחמן ורב ששת וכתב משנתינו כצורתה דבור של עולי בבל כרגלי הממלא דמשמע דבין לעצמו בין לאחר הרי הן לעולם כרגלי הממלא אבל לפי שטת רש"י ז"ל נקיטינן כרב נחמן דאמר כרגלי מי שנתמלאו לו: מי שהיו פירותיו וכו'. לא יביאו לו מפירותיו הואיל והוא לא ערב דהרי הן כרגלי הבעלים: ואם ערב הוא. ללכת שם: פירותיו כמוהו. ומותר להביאן ובגמרא איפליגו רב ושמואל במפקיד פירות אצל חברו דרב אמר הרי הן כרגלי מי שהפקידו אצלו ושמואל אמר כרגלי המפקיד וקי"ל כרב דהלכתא כוותיה באיסורי ומתני' דקתני ואם ערב הוא פירותיו כמוהו אוקמה רב בגמרא בשייחד להם קרן זוית ולפיכך הן עומדין ברשותו אבל לא ייחד להן קרן זוית הרי הן כרגלי הנפקד מיהו איכא מ"ד שאין מוליכים את הפירות אלא למקום שמפקיד והנפקד יכולין לילך: מי שזימן אצלו אורחים. מעיר אחרת ובאו אצלו על ידי עירוב: לא יוליכו בידם המנות. לאחר הסעודה: **אלא א"כ** זכה להם על ידי אחר במתנותיהם מעיו"ט. אלא א"כ מסרן בעל הבית במשיכה לאדם אחר ואמר לו זכה במנות הללו לפלוני ופלוני דזכין לאדם שלא בפניו ואע"ג דתנן [לעיל דף לז.] השואל כלי מעיו"ט כרגלי השואל ואע"פ שלא מסרו לו אלא ביו"ט כדאמרינן התם שאני דאמר ליה משאיל לשואל גופיה הלכך סמכה דעתיה אבל הכא דלא אמר ליה בעינן זכוי ומיהו בהכי מהני דכיון שזיכה לו ע"י אחר אי נמי דאמר ליה משאיל לשואל גופיה [שיטלנו] ביו"ט כמו שייחד לו קרן זוית דמי: **אין משקין ושוחטין את המדבריות.** משום מוקצה שאין דעת אנשי אותה העיר עליהן ובגמרא מפרש אמאי נקט משקין ומפרשינן נמי מאי ניהו מדבריות ומאי ניהו בייתות: **גמ'** למה לי למימר משקין. דלענין השקאה ודאי אלו ואלו מזונתם עליך אלא משום שחיטה נקט ולשחיטה למה לי השקאה ומפרקינן דמילתא אגב אורחיה קמ"ל דלישקי איניש והדר לשחוט משום סרכא דמשכא כלומר שתהא נוחה להפשיטה סרכא דבוק שהוא נדבק יותר מדאי בבשר: ברביעה. במרחשון:

מתני' בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי א בבל כרגלי הממלא מי שהיו פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה העיר לבא אצלו לא יביאו לו מפירותיו ואם עירב הוא הרי פירותיו כמוהו. מי שזימן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אא"כ זכה להן [ע"י] אחר במנותיהן מעיו"ט. אין משקין ושוחטין את ב המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות ואלו הן בייתות הלנות בעיר והמדבריות הלנות באפר: **גמ'** ל"ל למימר משקין ושוחטין מילתא אגב (א) אורחיה קא משמע לן דלשקי איניש והדר לשחוט משום סירכא דאי איכא סירכא משתמטא: ת"ר אלו הן מדבריות ואלו הן בייתות מדבריות שיוצאות בפסח ורועות ונכנסות ברביעה בייתות שיוצאות ורועות חוץ לתחום ובאות ולנות בתוך התחום רבי אומר אלו ואלו בייתות הן ואלו הן מדבריות כל שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסות ביישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים:

רש"י

לאו הכי היה פסיקא: **מתני' כרגלי היחיד.** אין מוליכין המים אלא כרגלי בעל הבור: **כרגלי אותה העיר.** אלפים לכל רוח חוץ לעיבורה של עיר: **ושל עולי בבל.** העשויין לעוברי דרכים באמצע הדרך ועשאוהו בני הגולה לשתות בעלותם: **כרגלי הממלא.** מפני שהוא הפקר והפקר נקנה בהגבהה ואם בא א' ושאב את מימיו אין מוליכין אלא כרגליו: **לא יביאו לו מפירותיו.** הואיל והוא לא עירב לשם דהכל כרגלי הבעלים: **ואם עירב הוא.** ללכת לשם: **פירותיו כמוהו.** ומותר להביאם: **מי שזימן אצלו אורחים.** מעיר אחרת ובאו אצלו ע"י עירוב: **לא יוליכו.** אחר סעודה מנות בידם לביתם לסעודת הלילה: **אלא אם כן זיכה להן.** ע"י אחר מנותיהן מערב יום טוב כלומר שהבעל הבית מסרם לאחר במשיכה בעיו"ט ואמר לו זכה במנות הללו לפלוני ופלוני דזכין לאדם שלא בפניו והיו שלהן מבעו"י לילך כרגליהן: **אין משקין ושוחטין את המדבריות.** משום מוקצה ובגמרא מפרש אמאי קתני משקין: **באפר.** בלחו: **גמ' ברביעה.**

קובץ הגהות

ב"ח (א) נ"ב ברי"ף ישן כתוב הג"ה וז"ל ואני שמואל [זה הוא הרשב"ם] תמה על זה הפי' שנראה שעל סרכי הריאה הוא אומר כך וח"ו לא תהא כזאת בישראל להכשיר את הטריפה בהערמה ואנו מפרשים על סרכ' העור שיהא נוח להפשיטו ממה שהוא כרוך ואדוק בבשר עכ"ל ולא קשה מידי דודאי אותן הסירכות שבאים מחמת נקב או שסופו לינקוב לא תנתק ע"י השקאה כלל אלא דוקא אותן הסרכות הבאות מחמת זיעה וכמ"ש בספר הכלבו משם רבותיו ע"ש. אכן רש"י ז"ל פי' ג"כ על סרכת העור וכן פי' הר"ן [ועי' בש"ך יו"ד סי' ט"ל ס"ק ל"ב]:

שלטי הגבורים

לשון ריא"ז **א** הממלא מים מבור של עולי בבל לצורך חבירו ונתנה לחבירו הרי הן כרגלי חבירו שנתמלאו בשבילו שהוא זוכה בהן מן ההפקר כמבואר בקונטרס הראיות נהרות המושכין ומעיינות הנובעים בין שיש להן בעלים בין שאין להן בעלים הרי הם כרגלי כל אדם הואיל יהן נמשכין ונדין אינן ראויים לקנות שביתה בין השמשות כל עיקר והזוכה בהן ביו"ט אינן כרגליו בלבד אלא אפילו אם נתן מהן לי' בני אדם כל אחד מוליכן בכל מקום שהן יכולין לילך ואפילו זה עירב לצפון יזה עירב לדרום כמבואר בקונטרס הראיות ואם היו המים מכונסים הרי הן כרגלי הבעלים:

ב סמג פסק כשם ה"ג שמותר לשחוט בהמות המדבריות שבאו ביו"ט משום נכרי לקולא ירבינו כתב לאיסור לחומרא יכן כתב מיי': טור כתב ומדבריות היינו שרועות חוץ לתחום ואינן באות ללון בתוך התחום ודוקא לרבי יהודה אבל מאן דפסק במוקצה אפילו ביו"ט כר"ש שרי אם הובאו לתוך התחום שלא לצורכו ומיהו בעל העיטור כתב דאף לר"ש אסורין כיון דבחד ליבנא קאמר בגמרא דר"ש מודי בהו דכגרוגרות וצימוקים דמו אזלינן לחומרא אבל בה"ג כתב מוקצה הוא מדרבנן וכיון דאיכא תרי ליטני אזלינן בה לקולא ושרי לר"ש יזה הסכים הרא"ש:

לשון ריא"ז משקין ושוחטין ביו"ט בין מן הבהמות הבייתות הלנות בעיר בין מן המדבריות שדרכן ללון באפר וא"צ להזמינן מערב יום טוב שהרי בפירות העומדים לסחורה א"צ להזמינן לא בשבת ולא ביום טוב כמבואר בקונט' הראיות:

שיטת ריב"ב

מתני' כרגלי היחיד. אין מוליכין המים אלא כרגלי בעל הבור ואוקימנא בגמ' במכונסין אבל אם מימיו מושכין או נובעין הרי הן כרגלי כל אדם: **כרגלי אנשי אותה העיר.** אלפים אמה לכל רוח: **ושל עולי בבל.** העשויין לעוברי דרכים באמצע הדרך ועשאום בני גולה בעלותם: **כרגלי הממלא.** מפני שהוא הפקר והפקר נקנה בהגבהה ואם בא אחד ושאב מימיו אינו מוליכן אלא כרגליו: **ואם מלא ממנו.** לצורך חברו ונתן לו אוקימנא בגמ' כרגלי מי שנתמלאו לו ולא ידעתי על מה השמיט הרב ז"ל מלכתוב משנת הגולה כרגלי הבעלים ואת כל האמור בגמ': **לא יביאו לו מפירותיו.** הואיל והוא לא עירב לשם דהכל כרגלי הבעלים: **ואם עירב הוא.** ללכת לשם: **פירותיו כמוהו.** ומותר להביאה וכתב הרב דודי ז"ל המפקיד פירות אצל חבירו פלוגתא דרב ושמואל וקיימא לן כרב דאמר הרי הן כרגלי הנפקד ומתני' דמשמע מינה כרגלי המפקיד בשיחד לו קרן זוית דבהא אפילו רב מודה שהן כרגלי המפקיד. ולא ידעתי על מה השמיטה הרב ז"ל אלה הם דברי הרב דודי ז"ל וכן כתב הרב ר' משה ז"ל ויש לומר שזה שלא הזכירה הרב לפי שהיה סובר שהלכה כשמואל בזו אע"ג דקיימא לן בעלמא כרב באיסורין משום דמתני' דמי שהיו פירותיו בעיר אחרת כפשוטה כשמואל מכרעא ואע"ג דאוקמא רב בגמ' כשייחד לו קרן זוית דחיא בעלמא היא ופשטה דמתני' כשמואל מכרעא וטעמיה מסתבר דלא ניחא ליה לאיניש דליקום פיריה ברשותא דחבריה כי היכי דליתסור עליה ומתני' נמי דמי שזימן אצלו אורחים כשמואל אזלא דאי אמרת כרגלי הנפקד כי זכה להם אחר מאי הויא דאף על גב דדחינן לה זכה שאני דחיא בעלמא היא ולא שמכינן אשנויי לאפוקי מתניתא מפשטיה. ולפי שהיה סובר הרב ז"ל דהלכתא כשמואל דאמר כרגלי המפקיד הביא שתי המשניות הללו סתומות דשמעינן מפשטיה שהמפקיד פירות אצל חברו הרי הן כרגלי המפקיד ולא היה צריך להזכיר פלוגתא דרב ושמואל ומכל שיקלא וטריא דאיתמר עלה בגמ' כלל: **מי שזימן אצלו אורחים.** מעיר אחרת ובאין אצלו על ידי עירוב לא יוליכו לאחר סעודה המנות בידו לסעודת הלילה אלא אם כן מסרם בעל הבית הזה לאדם אחר שהקנן לו במשיכה ויאמר לו זכה במנות הללו לפלוני ופלוני דזכין לו לאדם שלא בפניו והיו שלהן מערב יום טוב לילך ברגליהם: **אין משקין ושוחטין את המדבריות.** משום מוקצה: **גמ' משום סרכא.** דאי איכא סרכא מישתמטא ובספרים שלנו כתוב משום סרכא דמשכא כדי שתהא נוחה להפשיטה ולא יהא נדבק הבשר בעור: **ברביעי.** במרחשון:

המאור הקטן

[דף לט ע"ב] **א] ואי** אמרת בירא דשותפי הוא אמאי מותר והא תנן שותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורין ליכנס לחצר וכגופא דההוא דנדרים לא מצי מקשי מרחוב ובית הכנסת ומבהכ"ד ובית המרחץ ותיבה וספרים דאיכא למימר דילמא שאני התם כיון דלית בהוא בכל הני דין חלוקה לא אמרי' כל חד וחד מדידיה קא מתהני ומש"ה אסורין אבל לשכות ועזרות והר הבית מקדש קדישי ואינו יכול לאסרן דהא לית להו בעלים ולפום הכי מייתי לה ממתני' דהשותפין שנדרו הנאה זה כזה אסורין ליכנס לחצר דאלמא לא אמרי' כל חד וחד לדנפשיה עייל ואע"ג דאית ביה דין חלוקה ומשני לרחוץ ה"נ דאסירי בבור של אמצע הדרך משום דבירא דשותפי הוא הב"ע דאמרי' מותרין בשל עולי בבל למלאות דאמרי' כל חד וחד מדידיה קא ממלא ולעולם בירא דשותפי הוא ב] וזהא דתנן אסורין ליכנס לחצר איכא למימר בשנכנס בכולו וכל הני מילי חבטאי אינון ולאו רסמכא אינון ובמקומם במס' נדרים הדברים אמורים על אופניהם בחילוף כה שאמורים כאן הלכך לא סמכי' על הני מילי דאתמר הכא משום דאידחו להו במסקנא דאסיקנא דמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו פליגי ר"נ סבר קנה חבירו ורב ששת סבר לא קנה חבירו ואע"ג דבבבא מציעא אמר רב נחמן בפי' לא קנה חבירו לא קשיא דידיה אדידיה ג] דא"ל כיון שנתן לידו של חבירו וזכה בו חבירו איגלי מילתא למפרע דמעידן הגבהה זכה ביה ולפי' הם כרגלי מי שנתמלא לו ודאמר ר"נ התם לא קנה חבירו בשלא הגיע ליד חבירו וה"ר שלמה גריס בענין אחר ומפרש לה בענין אחר וכיון דאפסיקא הילכתא בהדיא בדוכתא במגביה מציאה לחבירו קנה חבירו איתא לדר' נחמן דהכא הילכך מילא ונתן לחבירו הרי הוא כרגלי מי שנתמלאו לו ובור של יחיד אוקימנא במכונסין ונהרות המושכין ומעינות הנובעים כרגלי כל אדם והרי"ף ז"ל לא פירשה כן:

והמפקיד פירות אצל חבירו פלוגתא דרב ושמואל וקי"ל כרב באיסורא ומתני' דתנן ואם עירב הוא פירותיו כמוהו אוקימנא בשיחד לו קרן זוית דבהא אפילו רב מודה שהם כרגלי המפקיד והיכא דזיכה לו ע"י אחר או אנחיה בעבורא דדשא כמו שייחד לו קרן זוית דמי ולא ידעתי על מה השמיטה הרי"ף ז"ל:

סליקא להו מסכת יום טוב

מלחמת ה'

רעי אינה קושיא כלל דשור של פטם אינו קונה שביתה כלל שהרי הוא כרגלי כל אדם מאי טעמא מרשותיה קא מפיק ליה ברשות אחר לא מוקים ליה הא לאיי כשור של הפקר עביד ליה וכבור של עולי בבל הוי וכיון שהוא כרגלי כל אדם תחומין אין בו מינק היכי ינקי מהדדי ושור של רעי נמי אין כאן שני תחומין שלא קנה שביתה ברשות שום אדם אלא כרגלי העיר והוא יש לו אלפים אמה לכל רוח מאי טעמא כיון שאין יודע למי ימכור אם לכלן או למקצתם לא קנה ברשות אחת מהם אלא שדעת בעלים שיהא כרגלי העיר ואפילו ערבו כלם לצפון או לדרום יש לו אלפים לכל רוח ומי שאינו רוצה בפירוש הזה יכול הוא לומר דשור של רעי הוי כרגלי אנשי אותה העיר לגמרי בין עירבו בין לא עירבו לפיכך אם עירבו מקצתן מערבים זה על זה משום ברירה לשמואל ומשום יניקת תחומין:

סליקא להו מסכת יום טוב

השגות הראב"ד

יחזרתי בי והכוא דשור של פטם לא תיובתא ולא סייעתא הוא דאפשר דבשחטו מערב יום טוב מיירי דאי לא קשיא דשמואל אדשמואל. ואי משום ברירה אפשר דבאוכלא אית ליה ברירה ולא דמי למשקין דעריבי מיהו אנן דין במשקין בין באוכלין אית לן ברירה כו' אושעיא והוא דליכא איסור תחומין:

א] ואי אמרת בירא דשותפי היא אמאי מותר והא תנן השותפים שנדרו הנאה זה מזה אסורין וכו' דאיכא למימר דילמא שאני התם כיון דלית בהו בכל הני דין חלוקה לא אמרינן כל חד וחד מדידיה קא מתהני ומשום הכי אסורין אבל לשכות ועזרות והר הבית מקדש קדישי ואינו יכול לאוסרן: **א"א** אבל בור של מים כיון ששואבים ממנו מים כל אחד לעצמו ביש בו דין חלוקה נמי כמו חצר ומשום הכי אקשו ליה מחצר ולא אקשו ליה מגופא מרחוב ובית הכנסת מ"מ הכל הבל כי לשתי הלשונות שמעמיד המחלוקת במסכת נדרים דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן בשתיהן אין בו דין חלוקה קל וממי שיש בו דין חלוקה אבל הקושיא אינה כלום שלא בא אלא לגלות שהאיסור אינו אלא משום שתוף ושתוף משתיף מפורסם אקשי ליה:

ב] והא דתנן אסורין ליכנס בחצר איכא למימר כשנכנס לכולו: **א"א** אין בדבריו ממש כי משום דקשיא ליה חצר הוצרך לומר כן ואינו דומה כי כניסת החצר כמו הרחילה הוא לפי שאינה נחלקת אבל הבור כשהוא דולה ממנו כבר הוא נחלק ואמרינן יש ברירה ורבי אליעזר בן יעקב דפליג בכניסת החצר ושרי קסבר כיון דכי מחלקם אית לן ברירה השתא נמי אמרינן לתוך שלו הוא נכנס אי נמי כיון דכי מחלקה מותרין כל אחד בשל עצמו דהא לא נדרו הנאה מן החצר אלא שלא יהנו זה מזה ועכשיו שחלקן לא יהו אלא כמוכרין זה לזה ומותרין הילכך עכשיו נמי מותרין דאמרינן יש ברירה וכחלוקה דמיא ורבנן סברי שהרי עדיין לא נחלקה וזו הסברא שסובר בה רב נחמן במחלוקת של רבי אליעזר בן יעקב ורבנן ולא אתיא כמלתיה דרבינא דבבא קמא דמוקי פלוגתייהו בגזיר ביש ברירה ומשוי פלוגתא דבור כפלוגתא דחצר ולפום סוגיין דהכא אליבא דרב נחמן לא דמי דלגבי בור בדלייתו מן הבור אפילו לת"ק יש ברירה ובכניסת החצר אין ברירה ולר"א בן יעקב אפילו בכניסת החצר יש ברירה:

ג] דאיבא למימר כיון שנתן לידו של חבירו וזכה בו חבירו איגלאי מילתא למפרע דמעידן הגבהה זכה ביה. ולפיכך הם כרגלי מי שנתמלאו כו': **א"א** אינו מפרש מאי הצורך דהא איכא לאקשויי על רב ששת ממתני' יאם משנתנה לו אמר אני החזקתי וזכיתי בה תחלה לא אמר ולא כלום וכ"ש כשלא אמר אם כן מאי טעמא דרב ששת דאמר כרגלי הממלא אלא הטעם לענין מציאה כיון שנתנה לו אפילו זכה הוא בתחלה הרי נתנה לו במתנה שהוא אמר לו תנה לי ונתנה לו וזכה מכח מתנה אבל לגבי תחומין מתנה לא מהניא מידי דמ"מ כרגלי הנותן הוא ובהא פליגי רב נחמן סבר כיון שנתנה לו לא מכח נותן זוכה בהן אלא מכח עצמו דאמרינן נעשית ידו של זה כשלוחו של זה ולגבי תחומין נמי כיד עצמו דמי וכרגלי מי שנתמלאו לו הוו ורב ששת סבר הא דאמרינן משנתנה לו זכה לאו מכח עצמו אלא מכח מתנה זכה בה ילעולם הראשון קנה והקנה ולגבי תחומין כרגלי הממלא שהוא הניתן ואנו יש לנו בזה טעם אחר כגון שאמר לו זכה לי ובהא אמר ר"נ כרגלי מי שנתמלאו לו. א"נ אע"ג דלענין מציאה אמר ר"נ לא קנה חבירו לענין תחומין בכל דהו סגי ליה שהרי השואל כלי לחבירו מעי"ט אע"פ שלא מסרו לו אלא ביו"ט הרי הוא כרגלי השואל דקני שביתה בהדיה בדבורא בעלמא הכא נמי קני מיהו אם בזכה לי פליגי הלכתא כרב נחמן ואם בתנה לי פליגי הלכתא כרב ששת דקי"ל הלכתא כוותיה באיסורי והרב ז"ל הניח אותה ותמיה אני למה. וסבור אני שהרב ז"ל סמך על דברי רבינו חננאל ז"ל שכתב בכאן דהדר ביה רב נחמן מהא הילכך הוה ליה כסתם מתניתן דקתני של עולי בבל כרגלי הממלא. ואנו כבר כתבנו מה שנראה לנו. ומחלוקת דרב ושמואל במפקיד פירות אצל חבירו שלא על דעת לטלטלם בו ביום ואמר רב כרגלי מי שהפקיד אצלו קי"ל כרב ואינו דומה לשור של פטם ולא למי שזיכה מתנותיו לאורחים כי הם דעתם ליטול אותם בו ביום ואין הנפקד אוסר אותם לדברי הכל וגם מי שלא ייחד לו קרן זוית. ולא ידעתי על מה הניחה הרב ז"ל שאם דמה אותו לשור של פטם וסמך על דברי שמואל בעבור אותה המימרא לפי שהקשו ממנה למעשה דרב הונא בר חנילאי כבר פרשתי שאין דומים זה לזה הלכך הלכתא כרב במאי דפליגי ולא היא מדחזינן דאקשי עלה דרב ממתני' אלא אם כן זיכה להם מתנותיהם מערב יום טוב. ועוד שהשוו מעשה דרב הונא בר חנילאי למלתיה דרב והא הכא על דעת שיטלו אותם ביום טוב עצמו הוו וקא מקשה מינייהו למלתיה דרב אלמא כי היכי דפליג רב בהא פליג נמי בהא הלכך כי היכי דמדחייה מלתיה דרב מהא כן הכי מדחייה מהא. וכשכתב הרב ז"ל מלתיה דשמואל בשור של פטם וכתב נמי מלתיה דר' יוחנן דהלכה כר' דוסא. יכתב נמי אוקימתא דמתני' בשואל כלי מערב יום טוב דאוקימנא אע"פ שלא מסרה לו אלא ביום טוב כבר למדנו שאין הלכה כרב ותו לא מידי:

סליקו להו השגת הראב"ד ממסכת יו"ט